

Motovidla

1970

1. Všední den ve středu Prahy.
Křižovatky a ulice centra přetížené frekvencí. Chodců a automobilů ustavičně přibývá.
S přibývajícím frekvencí pohyb houstne a zpomaluje se.
Zdrcující většina davu zde i nadále jsou tlusté buchy ověšené nákupními taškami přečpanými potravinami.
2. V Pramenu.
Prodejní místnosti jsou nabitý lidskými buchtami.
Před pokladnou: většina má přečpaný dva či tři košíky, někteří dokonce čtyři; svírají v hrsti svazky bankovek.
Jedna slepice-zákaznice u pultu si nechává odvažovat 20 kg sýra, nakrájet 40 kg salámu a skládá do košíků špalky špeku.
Dva zaměstnanci ustavičně odvázejí na vozíku balíky bankovek, jimiž je pokladna přeplněna.
3. V cukrárně.
Spousty lidí. Dlouhá fronta před pultem. Všechny stolky jsou

hustě obsazeny. V celém prostranství i mezi stolky je tělo na těle. Každý jí stejný druh šlehačkového dortu v takových kusech a tak nemotorně, že se dav v cukrárně stále více upatává.

V popředí stará, tlustá šedovlasá bába pomalu chlemtá bezzubými ústy svůj šlehačkový dort. Protože má šedivé vlasy spuštěny po obou stranách tváře, lepí se jí na dort, takže zvolna souká do úst soused s pramenem vlastních šedivých vlasů. Cíví při tom tupě před sebe.

4. V automatické továrně.
Běžící pás s prázdnými papírovými konservami, které jsou plněny jakousi neurčitou hmotou. Po naplnění automatické prsty konservu uzavrou, jiné ji zabalí a předají dalším automatickým prstům, které zařazují konservy do krabic.
Krabice jsou dalšími automatickými pažemi baleny a přesouvány na jiné transportní pásy.
5. Úzká ulice ve středu města.
Vozovka je do daleka zatarasena vozidly a tramvajemi, neboť blízko křižovatky se snaží vjet do úzkého vjezdu stojedenáctka.
Mračna lidí proudí oběma směry.
Buchtovitý šofér s tvářemi rudými vztekem zuřivě točí volantem, vjíždí a zase couvá.
Přes beznadějnost situace řidič tupě opakuje své nájezdy. Vráží stále znovu do výkladní skříně, jejíž tabuli už dávno rozbil.
Zbýl z ní jen zbytek skla s tabulkou: „Pro nemoc uzavřeno“.
6. V textilní prodejně.
Tisíce zákazníků se tlačí k prázdným pultům, za nimiž jsou rovněž prázdné regály.
Hlasy z davu: *... prosím vás nemáte aspoň metr látky jakékoliv barvy ... pánské šle ... podkolenky pro asi desetiletého chlapce ... podprsenky velikost 86 ... kapesníky pánské, dámské, dětské — to je jedno ... ponožky pánské nebo dámské ... rukavice asi tak velikost na tuhle ruku ...*
Prodavačky stojí nehybně, s pohledy směrem k davu, ale netečně zabodnutými do prázdna. Mlčí.
7. Staroměstské náměstí plné lidí.
Uprostřed tohoto lidského moře je maličké prostranství, v němž

se tísni čtyři vousatí třicátníci v turistickém oblečení s batohy na zádech. Jejich tlusté, vousaté tváře září štěstím.

Nad čtveřicí je transparent: „Po čtyřech do Luxemburgu“ — ve třech světových jazycích.

TV kamery, který měly natáčet jejich start, mají poruchu. Jeden ze čtveřice (patrně vedoucí) se neusmívá; každou chvíli se nervosně dívá na hodinky.

Maminka jednoho z vousatých třicátníků líbá svého syna na tlusté tváře: . . . *hned ji zavolej . . . pošle pro tebe auto . . . taková továrna na umělá střívká . . .*

Vedoucí čtveřice pohlédne naposledy na hodinky a zamíří nakvašeně k redaktoru TV: *Je za pět minut deset. Přesně v deset musíme vyrazit, jsme bodováni v Ústí . . .*

Redaktor rozhodí rukama: *A mám se posrat, pane Šlachta, mám se posrat?! — Tak si holt kleknete a vyrazíte bez parády, no . . .!*

Vedoucí čtveřice se zoufalstvím v očích: *Jenže nám slíbili . . .*

Redaktor vybuchne: *Jenže máme v mašině betlém!*

8.

V museu.

Mezi vitrinami s archeologickými vykopávkami se pomalu a mechanicky pohybují tytéž davy jako na chodníku a se stejnými prázdnými pohledy netečně míjejí exponáty.

9.

Hlavní nádraží (nástupiště).

U přeplněného nástupiště zastavuje přeplněný vlak.

Otevírají se dvířka vagonu a po schůdcích se snaží obřadně sestupovat Pablo Neruda. Má na tváři nacvičený úsměv pro foto-reportéry, neboť zřejmě očekává přivítání. Na posledním schůdku se už zmateně rozhlíží.

Ale jen okamžik; vzápětí je stržen davem, který se valí z vagonu na nástupiště. Neruda se ztrácí z dohledu; už nejsou vidět ani jeho zmítající se paže.

10.

Rozestavěný tunel podzemní dráhy u Národního divadla.

Lešení, stavební technika a materiál.

Na staveništi se nepracuje. Proudí jím davy lidí, přelézají lešení, vnikají do tunelu, ale protože nevede příliš hluboko, opět proudí ven.

Televizní kamera, reportér s mikrofonom a vedoucí inženýr,

kteřý má patrně podávat výklad o postupu prací, jsou davem ustavičně oddělováni a odnášeni různými směry, takže komunikují jen velmi obtížně.

11.

Vodičkova ulice.

Chodníky jsou už tak přeplněné lidmi, že se mohou pohybovat jen velmi pomalu a často musí dlouho stát než se jim podaří udělat malý krůček kupředu. Prázdné pohledy chodců.

Obracím se k Albertovi: *Musíme se dostat na druhou stranu.*

Albert: *Jestli to půjde . . .*

Oba máme v rukou veliké cestovní vaky a kufry, které nám téměř úplně znemožňují pohyb v davu.

Albert: . . . *jeďině snad přelézt přes ten nákladák . . .*

S vynaložením všech sil se prodíráme ke kraji chodníku a přelézáme nákladní auto, které se rovněž nemůže pohnout s místa.

12.

V sazárně.

Sazeč přichází ke korektorovi s čerstvým obtahem novinové stránky.

Sazeč: *Hele, Tondo, je to správně česky?*

Korektor: *Co?*

Sazeč: *Tadyhle ten titulek.*

Korektor hledá na stránce: *Kerej?*

Sazeč čte: *„Paní Malimánková ukončila svůj život střelbou z revolveru.“*

Korektor nechápavě pohlédne na sazeče: *No, a co má být?*

Sazeč se chvíli nejistě dívá na korektora: . . . *no vona se zřejmě vodpráskla.*

Korektor: *No, a?*

Sazeč: *Tak jakápak střelba?! — To nejdřív střílela na všechny strany než se sama voddělala?*

Korektor: *Jo, to já nevím, čoveče, to bych musel to celý číst. Já du jen po titulcích.*

Sazeč se dívá do stránky: *Snad: „Paní Malimánková ukončila svůj život ranou z revolveru“?*

Korektor: *Hele, vyser se na to a nech to tam!*

13.

Střecha jednoho z paláců ve Štěpánské ulici.

Albert sedí rozkročmo na hřebenu a já mu podávám po šikmé střeše kufry.

Jsem velmi nervosní, protože těžká zavazadla klouzají po střeše zpátky: *Stejně, už tak jdeme pozdě . . .*

Albert: *Jen se neboj, budou tam všichni! — Kam by šli?!*

14.

Matematicko informační strojové středisko.

Veliká, elegantní strojová aparatura informačního computeru. Z vnitřku skříně vyčnívají nohy Ing. Bárty, který zřejmě cosi opravuje v jejích hlubinách.

Poblíž dotazové klaviatury Ing. Vyčínělý s rozevřenou instrukční knihou, v níž bezradně listuje.

Ing. Bárta z vnitřku stroje: *Zmačkni!*

Ing. Vyčínělý stiskne knoflík na klaviatuře.

Ing. Bárta, po chvíli: *Hovno! — Je to mrtvý. Nejde sem štáva.*

Ing. Vyčínělý několikrát opakuje stisknutí knoflíku: *Zkus jít po kabelu.*

15.

Lucerna.

Konečně pronikáme se svými kufry do velkého sálu Lucerny, který je přeplněn surrealisty.

Na schodišti se potkáváme s Ludvíkem, který má na sobě černý večerní oblek.

Ludvík, radostně: *To je dobře, že už jste tady. Už jsem myslel, že nepřijdete. Máte to všechno? — Pomáhá nám se zavazadly.* ;

Snažím se uchopit dva kufry do jedné ruky: *Až na obálku. Tu by dnes měl přinést Roman. — A ještě jeden kufr reprodukcí by měl mít Andy.*

Ludvík: *Toho jsem tu už viděl. — Pojďte tudyma nahoru!*

Protlačujeme se za ním davem.

16.

Matematicko informační strojové středisko.

Ing. Bárta, z vnitřku stroje: *Dobrý, dobrý, dobrý! — Dej tam nějakou otázku!*

Ing. Vyčínělý vyklepává na klaviatuře otázku a pak stiskne knoflík. Stroj zapracuje a znovu znehybní.

Ing. Vyčínělý jde k druhému konci stroje zjistit odpověď.

Ing. Bárta, z vnitřku stroje: *Cos tam dal?*

Ing. Vyčínělý: *Kdy se narodil Jiří Karásek ze Lvovic.*

Ing. Bárta: *A?*

Ing. Vyčínělý čte odpověď: *1492.*

Ing. Bárta: *A odpovídá to?*

Ing. Vyčínělý: *Jo, člověče, to já nevím.*

Ing. Bárta: *Ty, to tam dávej takový otázky, který je možný kontrolovat. Třeba deset krát deset nebo co je Praha.*

17.

Lucerna-bar, který je do posledního místečka nabit surrealisty. Barový box na balkoně: Albert, Ludvík, Roman, Ivana, Emila a osm našich zavazadel.

Ludvík sedí u stolu a mluví se zavřenýma očima. Analysuje zřejmě nějakou situaci, ale pro velký hluk mu není rozumět.

18.

Ing. Bárta z vnitřku stroje: *Tak držím, — jed!*

Ing. Vyčínělý vyklepává na klaviatuře otázku. Když stiskne knoflík, stroj se tentokrát rozjede naplno.

Jenže v téže chvíli se začnou mechanicky otřásat i nohy Ing. Bárty a zvolna, ale nazadřitelně jsou vtahovány do vnitřku aparatury.

Ing. Vyčínělý pozoruje kontrolní desku: *Ty, Zdenku, teď se to nějak rozjelo . . . — — — slyšíš? — Mám dojem, že to jede nějak moc dlouho.*

Ze stroje vyčnívají už jen boty Ing. Bárty, když Ing. Vyčínělý zjistí neštěstí. Ihned přiskočí ke klaviatuře a stiskne knoflík.

Stroj se však nezastaví a v aparatuře nyní mizí i boty Ing. Bárty.

Ing. Vyčínělý stiskává nejrůznější knoflíky a nakonec v zoufalství buší pěstmi do celé klaviatury.

Z druhého konce stroje se sypou dirkované odpovědi.

19.

Olšanské hřbitovy.

Nabito. Davy lidí i v cestičkách mezi jednotlivými hroby. Nelze rozoznát, zda tyto davy sem přišly pečovat o hroby, pochovávat mrtvé nebo jen hřbitovem procházejí proto, že už se nevešly do města.

Někteří opravdu cosi kutí na hrobech. Jsou zde vidět i četné pohřby, které se mísí s davem.

Mnoho hrobů je už zcela pošlapáno a řada pomníků je vyvrácena.

Vzhledem k těmto davům je zde však poměrné ticho, většinou

jen šum tisíců nohou. Chvillemi skřípavý zvuk vyvráceného pomníku, přes nějž se valí nový dav.

Je krásný slunečný den. Místy se zvedá prach, který proniká nad hlavy davu.

20.

Velká lesní paseka.

Je plná slunce a rozházených pušek, které se třpytí v nízké trávě.

Přes paseku jdou Robert s Květoslavem; klopytají přes pušky. Jinak nikdo.

Robert, v rozhořčeném výkladu: . . . *ale jo, já neříkám, že ne, já si ho dokonce vážím, jenže von je ohromně jednostranně zaměřený na to své magický myšlení a to mu prostě zkrusluje pohled na věci. — Vy jste to prostě všechno hodili za sebe . . .*

Květoslav je už také podrážděn, ale ovládá se: *A co jsme podle tebe hodili za sebe?!*

Robert: *No, všechno. Ty taky. Ty si odjedeš na dva roky do Mnichova . . .*

Květoslav se rozhlíží kolem sebe: *Tady jsou nějaký rozházený pušky . . .!*

Robert: *Co?*

Květoslav: *Že jsou tu nějaký rozházený pušky.*

Robert si všimne pušek, vezme jednu z nich do ruky a prohlíží si ji: *A to sou nějaký pěkný pušky!*

21.

Laboratoř výzkumného ústavu.

Na stole leží nahá Irena; kouří cigaretu.

Ing. Hadač, který je oblečen, a Ing. Mirek Kracík, který je svlečen, manipulují s ruční kamerou.

Ing. Hadač: *Ta závlačka musí být takhle nahoru, jinak to vůbec nejde stisknout. — Vidiš?! — Zkouší pohnout závlačkou.*

Mirek: *Ale ne. Ten háček tady je napojený na tuhle pružinku a když to máš nahoru, tak je to chycený tady tím vočkem. Jenže je to tam zaseknutý.*

Ing. Hadač: *Kdyby to bylo zaseknutý, tak by to neběželo. — Hele! — Spouští kameru, která skutečně běží naprázdno.*

Mirek: *To se musí rozšroubovat a uvolnit to vočko tady.*

Ing. Hadač: *Pus to! — Přikládá kameru k oku a stiskne spoušť. Je slyšet zvuk běžící kamery. — No, už to de.*

Mirek: *Ale film se ti netočí!*

Ing. Hadač: *Točí, hele! — To vidím tadyhle, že se točí. Je to dobrý. Tak jedeme!*

Irena odkládá cigaretu a lehá si na stůl. Mirek jde k ní, ale zjistí, že ztratil erekci: *No jo, ale to nejde tak na povel.*

Ing. Hadač: *Ireno, vem mu to do ruky! — Nebo to jakživo nedoděláme!* Irena si dá cigaretu do úst a přivře oko před kouřem: *Ukaž to sem!*

Ing. Hadač prohlíží a zkouší kameru: *Mám tam akorát tak na dvakrát.*

22.

Presidentský statek na hradě.

Jdu přes dvůr, který je v tuto chvíli zcela opuštěn. Jen v jednom rohu skládá chasník s vozu prkna.

Přistupuji k němu: *Kde je paní prezidentová?*

Chasník zvedne hlavu; je to už starý člověk: *V čeledníku.*

V čeledníku u dlouhých dřevěných stolů hlava na hlavě je spousta čeledi, dvě stě až tři sta lidí. Pojíždají z misek jakousi kaši.

Obsluhuje je tlouští, který je zde zároveň kuchařem. Je téměř neuvěřitelné, že je schopen sám obsloužit tolik hodovníků. Přesto je samá ochota a laskavost.

Když se mihne kolem mne, stačím se ho zeptat: *Kde je paní prezidentová?*

V letu, ale docela vlídně, odvěti: *Hned přijde. Zatím si sedněte tadyhle do kouta.*

Sotva dosednu, už je tu tlouští s dvěma lahvemi vína a s dvěma skleničkami: *Paní prezidentová je zde za okamžik.*

23.

Laboratoř výzkumného ústavu.

Irena dopomáhá Mirkovi k erekci.

Ing. Hadač, po chvíli: *Tak už to bude?!*

Mirek, nervosně: *Hele, pospícháš někam?*

Ing. Hadač se stále zabývá kamerou: *Von se ten uzávěr zasekává, když je ta závlačka nahoře . . .*

Mirek, od Ireny: *Protože ta závlačka s tím nemá co dělat. Dyk ti to povídám!*

Ing. Hadač: *To se pleteš. Ten háček vůbec není spojený s tou pružinkou . . .*

Mirek: *A jak se ta pružinka teda napíná?!*

Irena: *Heleďte se kluci, takhle se mu to nepostaví nikdy, když budete pořád kecat!*

Ing. Hadač s okem v hledáčku kamery přistupuje k oknu

a zkouší panorámovat z okna na dvůr, kde stojí řada vozů cizích značek.

Mezi nimi i vůz ředitele Ing. Nechleby, který jej právě pulíruje.

24.

Presidentský statek na hradě.

Nalévám paní presidentové a sobě už z druhé lahve. S překvapením si všímám, co jsme toho už vypili.

Paní presidentová, s dlouhým povzdechem: *Se vším bych se smířila, že ten člověk nemá vůbec žádné postavení, že konečně nijak extra nevypadá, ale pochopíte, jak dlouho mohou spolu v klidu žít?!*

Snažím se ji uchlácolit: *Ale, milostivá paní, copak se dnes vůbec dá v klidu žít?!*

Paní presidentová: *Máte pravdu, nedá, ale když ještě k tomu má Miluška žít s alkoholikem — . . . — Znovu si stírá s očí slzy.*

Konečně se dostávám ke své věci: *Tady vidíte, že je nejvyšší čas něco podniknout. Myslím: obecně, zásadně . . . v celostátním měřítku!*

Paní presidentová, přes slzy: *Ale, co chcete dělat?!*

25.

Dvůr před výzkumným ústavem.

Ředitel Ing. Nechleba pulíruje svého Renaulta 16.

Z okna třetího patra volá sekretářka Marta: *Soudruhu řediteli, tak maj jenom Panama se zadním odpadem.*

Ing. Nechleba: *To nechci, to znám: to je hajzl! — Ty se nedávej pořádně splachovat. — A ty mísy s předním odpadem vůbec nejsou?*

Marta, z okna: *Ty přej dostávaj jen jednou do roka.*

26.

Buffet u Rozvařilů.

Vstupuji s paní presidentovou do buffetu. Zprvu to vypadá, že se vůbec nedostaneme dovnitř; takový je tu nával.

Snažím se paní presidentové razit cestu a počínám si při tom možná až příliš surově.

Jen s krajními obtížemi pronikáme nahromaděným lidstvem, které nám pomalu a netečně uvolňuje místo.

Slyším paní presidentovou, jak za mnou říká: *Budou asi až vza du. — Vidíte, takovéhle prostředí si Miluška vybrala pro svou svatbu.*

27.

Zimní stadión večer.

Plocha kluziště je prázdná. Je vyhražena jedinému krasobruslaři.

jímž je Jan Werich, oblečený ve výstředně elegantním úboru. Při své produkci využívá celé rozlohy kluziště.

Je to dlouhé koncertní číslo, v němž Werich rozvíjí všechny nejeefektivnější krasobruslařské formy s dokonalou virtuositou.

Je sledován reflektory, několika pojízdnými kamerami a kamerami na jeřábech.

Tribuny jsou na všech stranách přecpány obecnstvem; hory diváků jsou také na střechách přilehlých budov.

V jednom z rohů kluziště je umístěno otáčecí křeslo se stolkem, na němž jsou mikrofony a kupy dopisů. V křesle sedí M. Horníček, ozářen reflektory a sledován několika televizními kamerami.

Horníček vybírá z haldy dopisů: *Čím začít, čím začít . . . je toho tolik . . . tady je jeden dopis, víte — dopisy jsou různé . . .*

Obecnstvo: výbuch snaživého smíchu.

Horníček: *Já vím, vy se smějete, protože si myslíte, že dopisy nejsou různé — bane, jsou různé. Tak třeba tenhle, — pohlédne na adresu odesilatele — . . . od paní Boženky Andrlové . . .*

Obecnstvo: výbuch dlouhotrvajícího smíchu a bouřlivý potlesk. Dva Američané na bruslích spolu hovoří anglicky, opření opodál o mantinel.

1. Američan k druhému: *. . . teď jezdí po Státech s Hamletem nebo s čím, ale do Prahy se už nechce vrátit.*

2. Američan: *To se divím, Praha je přece taková nádherná.*

1. Američan: *Nevím, má pro to asi své důvody.*

28.

Zasedací síň v ministerstvu vědy a techniky.

Veliká, luxusně vybavená síň s dlouhým zasedacím stolem, u něhož právě zasedá několik desítek vědeckých pracovníků.

Hovoří Dr. Zmeteček: *. . . to znamená, když já plně vytižím linku plánované produktivity, že tím změním proporce, respektive diferenciaci a že mi křivka mezi pracovním a volným časem vyleze někde nad dva tisíce. A to už je moc. Už jen s ohledem na přímou relevanci k ekonomickému programu. Ale o tom nechci mluvit. — Z toho vyplývá specifika syntetisující a integrující funkce týmu, pokud ovšem by takový tým měl příslušnou kompetenci. Takový tým by pak měl dojít k celkové konfrontaci dílčích hypotéz navzájem i s vývojovou syntézou plánovacích orgánů. Jenže to všechno mluví pro využití už existujících empirických dat cestou sekundární analýzy, která stanoví kritéria výběru pro strukturálně významné role. Ty jsou orientovány zejména na tlaky technických prostředků na společností a možné bariéry v akceptu vědeckotechnického pokroku v individuálním i společenském pohybu. A tím také na vliv tak zvaného zmnoženého volného času na spotřební*

Matlafousek: *Pánové, prosím vás, já vás mám všechny rád, ale jen mi tu nedělejte takový rámus. Nám se tam vždycky proboří ta sedmička a dvacítká . . .*

Mařatka: *Pánové, obraťte se laskavě na soudruha Duchoslava z města, ten vám to potvrdí . . . Tam si to ověříte, no ne? Nemám pravdu?! — Co se tady budeme dohadovat.*

Konůpek opět vybuchne: *To se tady budeme dohadovat, že tam dole je veřejnej bordel, pane . . .*

Mařatka: *No, dovolte . . . ?!*

Konůpek: *Veřejnej bordel! Že tam po sobě ty kluci lezou a bůhví co ještě . . .*

Kadlec: *Ale těch devadesát táců je dobrejch, že jo — ?!*

Konůpek: *. . . se tam ještě chlastá . . . nějaký deriváty . . .*

Kadlec: *Že vy taky dědo na nějakou tu láhev nekoukáte . . . ! — Připadáte mi už tedka dost zpanákovanej!*

Mařatka: *Ne, ne, pánové, nechme toho! — Tady pánové si to ověřtí u soudruha Duchoslava, na městu . . .*

31.

Barový box.

Docentka Dědičová jednou rukou reguluje příjem u spuštěného cestovního magnetofonu a druhou přidržuje mikrofon u úst jednoho nurka, který tupě zírá před sebe.

Dědičová sleduje kotouče magnetofonu: *No?*

Nurek: *Co?*

Dědičová: *No, popisujte to, co vidíte . . . ! — Kotouče magnetofonu se zastaví.*

Dědičová klepne dlaní na bok přístroje: *Už to zase blbne!*

Dr. Janotka: *Ale baterie je předečtrem nová.*

Nurek ze sebe vypraví: *No, takový čárky . . .*

Dědičová, zaujatá klepáním do přístroje, jímž vždy na chvíli uvede kotouče do pohybu: *Jaký čárky? — popište je! — K Janotkovi: To rozbila Hanka. Včera si ho brala domů . . . — No? — jaký čísla?*

Nurek ji opravuje: *Čárky!*

Dědičová: *Tak čárky. Jak vypadají ty čárky?*

Na podiu propukne náhle nová vřava. Tentokrát je u mikrofonu nurek Pelikán. V kulminálním bodě mu slouží mikrofon k rytmickému znázorňování felace.

Dědičová nepřestává naléhat: *No tak, jaké čárky? — Plácá rukou do přístroje.*

Nurek mlčí.

142

Dědičová: *Tak řikejte něco! — Její nozdry začínají výrazně věřit. Pohlédne na nurka.*

Nurek strnule a nepřítomně zírá: *. . . to . . . já . . . vono . . .*

Janotka, k Dědičové: *Dej mu ještě jeden, potřebuje se vykompenzovat.*

Dědičová: *Ted? — Když se mi poslal?!*

Pelikán na podiu kulminuje.

32.

Před barem.

Ke skupině diskutujících mezitím přibyl strážmistr Přibyl, kterého zřejmě přivedl jeden ze soudruhů. Snaží se pochopit výklad vrátného, který je právě v ráži.

Kadlec: *. . . pak mě poslali na smíchovský nádraží, že prej tam maj cementu dost — jo, nádraží, to tam ještě je, ale cement tam nemaj, tak letím jako blbě zpátky — zavřeno, prosím, ani nebylo čtort na tři . . .*

Hybšman: *Kdybyste měl řádné stavební povolení, soudruhu . . .*

Kadlec: *Hele, — tak ty mám asi čtyry . . .*

Během tohoto rozhovoru zastaví před barem luxusní Mercedes, z něhož vystoupí dva zřetelně západní Němci ve společnosti jednoho nurka ve velké večerní toaletě. Zamíří ke vchodu do baru, kde už čeká v předklonu vrátný Kadlec, jednou rukou rozhání hlouček diskutujících a druhou otevírá dveře.

Jeden z Němců přivětivě prohodí ke Kadlecovi: *Servus, Franz!*

Kadlec: *Guten Abend, meine Herren . . . — Wieder schon da . . .*

Druhý Němec, s úsměvem: *Freilich.*

Nurek, který je doprovází, dělá významné posunky na oba nurky u vchodu tleskáním dlaně na pěst.

První nurek, s obdivem: *Vole, kdes to utrhl?*

Nurek ve večerní toaletě: *Vole, ty sou starý, ty sou tu už po třetí.*

Oba nurkové se připojí ke skupině, za níž Kadlec opět zavírá dveře.

Konůpek: *Tak ty tam můžou, že jo!? Pro ty to není obsazený!*

Kadlec nasadí oficiální tón: *Ty to maj, prosím, objednaný z Čedoku.*

Hybšman: *To sou západní Němci?*

Kadlec, sarkasticky: *Né, — východní, asi!! — strejdo!*

Mařatka: *Pánové, jestli se vám na tom něco nelíbí, tak se obraťte na soudruha Duchoslava na městu . . .*

Konůpek, k strážmistřovi: *A, soudruhu strážmistře, to se tady před tím může volně parkovat? — Já myslel, že je tam cedule Parkování zakázáno.*

Strážmistr Přibyl: *Heleďte se, soudruhu, to není vaše věc, o to se nestarejte. Děte se radši domu vyspat.*

143

33.

U barového pultu.

Barman Tobáš míchá cocktail před nurkem Mirkem a Heřmankou (oba ve fantastických úborech).

Mírek zaujatě, k Heřmance: . . . *ti takový krásný boa eště od Diora a tak si to nechám tady vpředu trochu zkrátit, víš, aby to bylo tady vpředu nahý, — a může se na to namalovat ten had . . .*

Heřmanka si zapaluje cigaretu, aniž by mu věnovala pozornost.

K barmanovi: *Byl tu už dneska Zdenek?*

Barman zavrtí hlavou: *Neviděl.*

Vrchní Pastýř se přičítá k barmanovi, něco mu šeptá, ten jen přikývne, postaví mix a zmizí ve dveřích za pultem.

34.

Konůpek, rozlícen: *Já se mu přece nebudu hrabat v poklopci, abych moh vědět, esli je to kluk!*

Mařatka: *A co je vám vůbec do toho?! — Prosím vás . . .*

Konůpek: *Ať si dělej, co chtěj, že jo . . .?!*

Matlafousek, ke Konůpkovi: *Počkejte, takhle to nemůžete brát. Nám právě jde o to . . .*

Hybšman: *Tak ne, soudruhu, my dneska máme mládež ve většině poměrně hodně narušenou. —*

Kadlec se hovorně nakloní k Hybšmanovi: *Kamaráde, ruku na srdce, my sme v jejich letech nebyli vo nic lepší . . .*

Konůpek: *Ne? — A co soudruh Fučík!?*

Kadlec: *Koukněte, s tím to taky není tak docela jasný!*

35.

Na pánské toaletě v baru.

U umyvadla stojí dva nurkové. Jeden z nich má v ruce svazek stodolarových bankovek, které právě znovu vzal z ruky druhého nurka.

První nurek: *Hele, tak znova! — Odpočítává bankovky druhému nurkovi, hází je před něho do prázdného umyvadla: Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm . . .*

Druhý nurek: *Hele, tohle neplatí . . .! — Vytahuje z umyvadla jednu bankovku.*

První nurek: *Blbněš! — To je cestovní šek, to si vyměníš . . .*

Druhý nurek: *Vole, já nebudu nic vyměňovat.*

První nurek strčí šek do kapsy a odpočítává dál bankovky: . . . *sedm, osm, devět . . . — Atd.*

36.

Před barem.

Tentokrát je v akci Hybšman; mluví k strážmistrovi Příbylovi: . . . *a pak nám ta křivka ustavičně stoupá . . .*

Strážmistr Příbyl: *No, to zas, soudruhu, není pravda. My sme vykazovali za minulej kvartál, pokud de o náš okrsek, úbytek . . .*

Konůpek, se stařecky zlobnou výsměšností: *Protože na tom máte premie!*

Strážmistr se obrátí na Konůpka: *Jak to myslíte, soudruhu?*

Hybšman se snaží zachránit situaci: *Ale soudruh to tak nemyslel . . .*

Mařatka naopak této situace využívá: *Ale myslel, jakpak by ne?! — obrací se na doc. Matlafouska — To je fantastický, co si dneska lidi dovolej vůči bezpečnosti . . .*

Kadlec, k strážmistrovi: *A to nás tu ty dědkové votravujou přes dvě hodiny . . .*

37.

Fotbalové hřiště.

Prázdné a špinavé. Nikde živé duše. Je šedivý, sychravý den.

Rozbitý tlampač na boudách sloužících za šatny řve do rozlehlé prázdnoty šlágr „Rozkvetou, rozkvetou brambory v nás . . .“ — Chraplavý řev je chvílemi přerušován vynecháváním zvukovky.

U zchátralého stolu v boudě sedí Vytloukal, Bejček a Roškot, vesměš padesátníci, nad jednou lahví konsumního rumu a několika lahvemi desítky.

Bejček, k Roškotovi: . . . *to se hrozně pleteš, ten bejval vždycky stavěnej na levý křídlo, — nepamatuju, že by byl bejval někdy stavěnej jinam . . .*

Vytloukal, který právě do sebe hodil panáka: *To je marný, dokud to měli ty kluci placený a dostali se ven, tak to šlo. — Dneska se na to vsyserou. A já se jim nedivím.*

Bejček: *Copak to dneska nemaj placený?!*

Roškot: *Vem si jen tohle: tak loni sme dostali zámeček Ratibořice i se Starým bělidlem . . .*

Bejček: *Tam se nedá trénovat!*

Roškot: *A prdlajs, trénovat! — To bys je tam vůbec nedostal! Chlast, děvky, žrádlo, všechno zadarmo. A byli sme tam vod té doby akorát jedinej tady Vytloukal a já.*

Vytloukal posune si klobouk do týla a podrbe se na pleši: *Já už tomu nerozumím.*

38.

Ve vlaku.

Vagony nabitě k prasknutí.

Snažím se proniknout davem ve vagonové chodbičce, abych dostihl Jiřího, kterého jsem spatřil asi sedm metrů před sebou.

Směřuje ke klosetu, a ať se snažím sebevíc, vzdálenost mezi námi se nezmenšuje. Spíš jemu se daří postupovat rychleji.

Hřmot vlaku, který nejede nijak rychle, a hlučící cestující, kteří si vyprávějí jeden přes druhého, působí, že se ho nemohu dovolat; neslyší mě.

Konečně, když se omlouvá jedné velmi tlusté dámě, obrací se dozadu a spatří mě, jak na něho mávám. Zasměje se na mne, zamává také, ale chce pokračovat v cestě na kloset.

S vypětím všech sil na něho řvu: *Jiří, co budeme dělat? — Něco se přece s tím musí udělat!*

Jiří naznačuje dlaní u ucha, že mi nerozumí. Usmívá se a chce jít dál.

Přikládám si ruce k ústům a řvu: *To je konec světa, nebo co?! — Přece se nechceš jít utopit!!*

Teď Jiří přikládá ruce k ústům a volá na mne několik velmi dlouhých vět, z nichž nerozumím ani jedinému slovu. Přitom je zřejmé, že ho zdržují a že už by se velmi rád dostal tam, kam má namířeno.

Také lidé kolem mne jsou už dotčeni mým řevem.

Jeden cestující se na mne obrátí: *Prosím vás, nekřičte tak, člověk neslyší vlastní slovo!*

Přestu řvu z plných plic: *Přece musíme něco podniknout!!*

Teď teprve jsem zaslechl trosky z Jiřího odpovědi: *... to všechno skoncovat, uzavřít ... ty ... nechat toho ... odsoudit je ...*

V tom okamžiku vjíždí vlak do tunelu.

39.

Schůze svazu v zadní místnosti restaurace U Netuků.

U stolů sestavených do tvaru písmene T sedí asi 14 důchodců. Za předsednickým stolem stojí soudruh Mleziva (55), zřejmě nejmladší z přítomných.

Mleziva: *To je škoda, že se nedostavil soudruh Drbohlav. Měl na dneška referát.*

Zamastil: *Ale Drbohlav přijde, já sem s ním včera odpoledne mluvil, — ... eště říkal, že dneška přijde ...*

Mleziva: *A říkal, že bude mít ten referát?*

Zamastil: *No, to zrovna neříkal ...*

Hybšman, vedle něhož sedí Konůpek, se nemůže dočkat slova: *Soudruhu, my tady se soudruhem Konůpkem máme taky něco ...*

Mleziva: *Já vím soudruzi, to je v pořádku, ale soudruh Drbohlav dnes má mít referát ...*

Hybšman: *No, jestli nepřijde, tak bysme snad mohli začít ...*

Mleziva: *No ne, soudruhu, ten referát byl na diskusi, rozuměj!*

Mazaná: *Tak eště chvilku počkáme, soudruh Drbohlav se nemůže dost dobře pohybovat ...*

40.

Ulice na periferii.

Na dvojkolce pro invalidy s ručním pohonem ujíždí soudruh Drbohlav. Na krku má řemen, na němž je zavěšena ošuntělá aktovka.

Velmi spěchá a jízda přes „kočičí hlavy“ působí, že se celý vozík silně otrásá.

Přesto však se soudruh Drbohlav snaží vyvinout nejvyšší rychlost.

41.

V restauraci u Netuků.

Mleziva odpovídá Hybšmanovi: *Já vím, soudruhu, že jsi taky invalidní, to je všechno hezký, ale soudruh Drbohlav měl mít referát právě o pražském metru.*

Konůpek: *No, já myslím, soudruhu, že sou tu důležitější věci ...*

Mrkvička, ke Konůpkovi: *Ale, soudruhu Konůpku, já myslím, že to přece jen asi politicky nedoceňuješ, — myslím ten dopad toho metra ...*

Konůpek: *Ale doceňuju ...*

Mleziva: *Vono nám to metro utíká do takovejch dopadů, že ...*

Mráčková: *Já myslím, soudruzi, že soudruh Mleziva sám nejlíp ví ...*

Vzniká zmatek hlasů a hluk.

42.

Nemocnice.

Dlouhý bílý sál s řadami nespočetných lůžek i matrací na zemi. Spousty nemocných.

Na jednom lůžku nehybně leží soudruh Drbohlav s ovázanou rukou a hlavou. Dívá se apaticky před sebe do prázdna.

Ozve se dlouhé, velmi dlouhé prdění, které teprve ke konci je několikrát přerušeno.

Děda s uříznutou nohou sedí na lůžku a zapaluje si cigaretu: *A, jejeje, Růžička už zase vytrubuje!*

Vedle soudruha Drbohlava leží umírající Černohorec, který se chvílemi, ale vytrvale ozývá: *Ehm . . . maruiah . . . alujlam . . .* — Tyto sténavé výrazy ustavičně opakuje.

Hamer, mladý člověk energického vzhledu se silnou vadou chůze, oblečen do nemocničního županu, zastaví se u lůžka, na němž leží hostinský Lažánský a čte knihu.

Hamer se tiše zeptá: *Co to čtete?*

Lažánský se podívá na obálku knihy: *Ale, — Třináct kriminálních příběhů . . . Nejdřív se podívám na konec, abych věděl . . . já to tak dycky dělám . . .*

Dvě bílé sestry právě přivázejí pojízdný roentgen, který vypadá jako zpředmětněná zvědavost.

Hamer, s nemocničním humorem: *Á, — bude se filmovat!*

Sestry staví roentgen před lůžko vedoucího Kouby, s něhož jedna ze sester svléká pyžamo a připlácně mu na záda mokrý hadr.

Kouba naříká: *Jejej, sestřičko, já mám horečku!*

Sestra: *No, a?*

Obě sestry odejdou a zanechají nešťastného Kouby s mokrým hadrem na zádech.

Jarda Vejda, zpusťšený alkoholik, Pojezdny, který nemůže mluvit jinak než jakýmsi krkáním a Kantor se zlomenou nohou hrají u stolku mariáš.

Zamastil s lahví desítky a Mazaná s několika řezanými květinami vstupují ohleduplně, aby nerušili, do sálu. Chvilí trvá, než naleznou soudruha Drbohlava. Ten nejeví mnoho známek života.

Mazaná se naklání nad Drbohlava: *Soudruhu Drbohlave, to sme my!*

Zamastil: *Tady sem ti přines něco na posilněnou.*

Drbohlav jen sotva znatelně pokyne hlavou.

Kouba volá na Mazanou: *Paní, prosím vás, mohla byste zavolat sestru . . .*

Mazaná, v rozpacích: *Jé, já nevím, kde je. — My sme tadyhle přišli jen na skok za soudruhem Drbohlavem . . .*

Kouba: *Jenže já mám na zádech mokrej hadr a mám horečku!*

43.

V automatické továrně.

Výrobní proces jako na začátku (4), jen s tím rozdílem, že z plniče už nevychází žádná hmota.

Přesto však prázdné konzervy jsou automaticky baleny, ukládány do krabic a transportovány dál.

44.

Veliká zasedací místnost.

Uprostřed, na místě konferenčního stolu, je umístěn stejně veliký dřevěný penál, do něhož bude vsazen vyšetřovaný a podle potřeby tísňen zasouvací deskou penálu.

Po jeho vnější straně, jako u konferenčního stolu, sedí už po šesti vyšetřujících. Jsou to většinou šedovlasí skoropadesátníci, doposud usilující o mladistvý vzhled, ale z nichž ve skutečnosti číší typická, učitelky krutá prázdnota školských úředníků.

V čele penálu je vysoký, věžovitý stolec, podobný soudcovské stoličce u tenisu, s něhož slézám právě ve chvíli, kdy do místnosti vstupuje předvolaný. Je jím Albert, který má být vyšetřován.

Albert je překvapen a možná i poněkud zděšen, když k němu přistupují a podávám mu ruku: *Co tu, proboha, děláš??*

Odpovídám mu s úsměvem, který patrně vyznívá dost strojeně: *Je to sice jen formalita, ale je to důležité nejen po formální stránce.*

Albert stále ještě nemůže pochopit situaci: *Ty jsi teď byl vyšetřován přede mnou?*

Odpovídám mu: *Drž se! Velmi na tom záleží!* — Současně dávám pokyn soudruhu Brabencovi, který čeká, aby se ujal Alberta.

Brabenec s vlídnou rozhodností ústavního ošetřovatele uchopí Alberta za paži a za rameno a vede ho k penálu: *Je to jen trochu nezvyklá technika, pravda?*

Vylézám na soudcovský stolec.

Albert si usedá do penálu s rozpaky, jakoby vyhovoval pravidlům špatné hry. Stále ještě se kolem něho motá Brabenec, aby mu předpisově pomáhal.

Brabenec: *Není to sice pohodlné, ale je to lepší než dostat karabáčem, pravda? — Cha, cha, cha . . .* — Sotva usadí Alberta, jde se postavit na své místo, odkud má být penál zasouván.

Chvilí se musím podržet za hlavu; mám dojem, že se mi rozskočí. Přitom cítím na sobě pohledy dvanácti vyšetřujících a čekajícího robota Brabence.

Konečně si promnu tvář, abych se vzchopil: *Tak můžeme začít!* — *Soudruh je narozen 1922, ostatní vynechám, jestli dovolíte. Údajně se podílel na testu zvaném Pražská platforma, který nejen podepsal, ale účastnil se taky jeho formulace, přičemž tento test si vytkl za cíl, abych tak řek, obrátit zeměkouli vzhůru nohama. — S textem byli soudruzi vyšetřující seznámeni a prosím tedy, aby se postupně přihlásili ke slovu. —*

Hlásí se několik vyšetřujících najednou.

Poznamenávám s úsměvem: *Trochu příliš mnoho najednou!* — *Musím to tedy vzít podle abecedy. — Soudruh Andrlé, prosím!*

Soudruh Andrlé povstane s patentní tužkou v ruce a během řeči si s ní hraje, aby se mohl lišácky usmívat: *Soudruhu, známe vás dlouhá léta podrobněji, než můžete tušit. Sledovali jsme vaši činnost v Egyptě...*

Albert: *Nikdy jsem v Egyptě nebyl.*

Andrlův klidný pohled mne vyzve, abych obnovil jednací řád.

Hrábnu si nervosně do vlasů a obrátím se k Albertovi: *Alberte, podívej se, nemůžeš nám od samýho začátku házet klacky pod nohy. — To bysme tu byli čtrnáct dní!*

Albert na mne pohlédne, jakoby pochopil, že jde o patafysiku.

Pokynu Brabencovi, který čeká jen na to, aby pozasunul desku penálu.

Sotva se tak stane, vyšetřující, kteří si mezi sebou polohlasně sdělovali svou nevělu, umlknou.

Andrlé klidně pokračuje tam, kde přestal: *... kde jste prokázal jisté služby...*

Soudruh Hrabák se hlásí: *...sím! ...sím!* — a aniž bych mu dal slovo, skáče Andrlůvi do řeči: *Já bych to jen maličko zpřesnil! Aby bylo jasno: šlo o dovoz našich nezletilých dívek do tamnějších tak zvaných varieté. — Všichni víme, co si máme v této souvislosti pod slovem varieté představit...*

Vyšetřující s rozhořčením pohlédnou na Hrabáka, jemuž mizí s tváře vítězoslavný úsměv: začíná mít strach.

Plácnu plochou dlaní do soudcovského pultu a říkám krajně hněvivým a zvýšeným hlasem: *Soudruhu Hrabáku, volám vás co nejdrázněji k pořádku! — To, co jste řekl, je hrubé porušení úředního tajemství!!*

Hrabák usedne se skloněnou hlavou: *Prosím za prominutí.*

Teď už se přestávám ovládat: *„Prosím za prominutí“! — „Prosím za prominutí“!! — A to je všechno?! — Tak soudruh Hrabák prosí za prominutí! To je dobrý! To by moh prosit za prominutí — pohnu hlavou směrem k Albertovi — taky tady soudruh?! — Už koukej mazat k Brabencovi pro služební pistoli a alou na záchod!!*

Třesoucí se Hrabák, bledý jak křída, se dopotácí k Brabencovi, který mu už podává pistoli. Pak se motá ke dveřím.

45.

Laboratoře a zkušební síně výzkumného ústavu.

Všude plno kabelů, měřicích přístrojů nejrůznějšího druhu na stolech i v regálech, diagramy, židle. To vše ve velkém pracovním nepořádku.

Místnosti-prostory jsou plné lidí, kteří různě postávají a baví se, neboť je zřejmě přestávka.

150

Eva se baví s nějakým mladíkem, s nímž prochází davem. Mám dojem, že chtějí spolu odejít. Velmi opatrně je sleduji z povzdálí; nenápadně se vzdalují. Lidé i laboratorní předměty se přede mnou kupí ve stále větším množství a ve stále složitějších polohách, takže je pro mne stále nesnadnější neztratit dvojici z očí.

Nakonec, ačkoliv už lezu po regálech, je definitivně ztrácím z dohledu.

Vracím se, kupodivu už velmi snadno, do laboratoře, kde je instalována provisorní projekce. Vstupuji tam zřejmě těsně před začátkem promítání dalšího dílu.

Všichni už jsou na svých místech. Rozeznávám Alberta, vedle něhož sedí Ludvík, Josefa, Gerdu, Mikuláše, Emilu, Stanislava. Překvapuje mě, že je tu i Eva s mladíkem, o nich jsem se domníval, že odešli.

Ludvík hlasitě vykládá Albertovi: *... hrál tehdy taky takovej malej štěk v Ben Hurovi — a tohle natočil asi tak 27, 28 a samozřejmě to tehdy propadlo.*

Mikuláš se naklání k Ludvíkovi: *Jak že se to jmenuje?*

Ludvík: *Tady tomu dali dost blběj titul: Tajemství starýho domu. Ale původně se to jmenovalo Indomitables — Nezkrotní, Nepřemožitelní.*

Vpředu u plátna paní Květa připravuje do laboratorních kádinek kávu. Právě v okamžiku, kdy jsem svou neopatrností převrátil dva velké ampérmetry a marně se snažím postavit je do původní polohy na stupínku, zahlédnu paní Květu, jak se mě ptá na dálku pohyby rukou, budu-li chtít také kávu. Přiřknuji.

Světlo zhasne, na plátně začnou běhat bílá políčka a konečně se objeví luganská vila paní Ridemannové.

46.

Luganská vila paní Ridemannové.

Starý dům je ukryt v zpustlém parku, v němž přes tlící stromy se valí nová vegetace jako v džungli.

Kdysi pěstované cestičky jsou už sotva znatelné. Dlouhé, pobořené, kdysi bílé pergoly už jen vzdáleně připomínají honosné garden-party z doby po první světové válce.

Prší.

Naprosté ticho. — Jen z některého pokoje vily je slabě slyšet klavír pod nezkušenou rukou.

Sedím s Albertem nahoře na pergole, kouřím cigaretu a se šťastným výrazem v očích mu říkám: *Vidíš, že to existuje?!*

Albert se jen usmívá, ale dívá se na mne, jako bych se zbláznil. Přes můj šťastný výraz se mihne stín zoufalství: *Ty mi nevěříš!*

151

Albert, vlídně: *Ano, tohle existuje, ale to není ono.*

Trochu mě zneklidňuje jeho jistota: *Myslíš.*

Albert, vlídně, ale pevně: *Nemyslím, vím to. Moh bych tě nechat, abys tomu věřil, ale bylo by to spíš horší než lepší. — Tohle je vila paní Ridemannové v Laganu.*

Náhle se mě zmocní rozhodnost: *Tak pojď se mnou!*

Oba odcházíme po trámu pergoly, chvílemi lezeme po čtyřech, chvílemi jdeme po dvou. Koruny stromů ve výši pergoly nám překáží v této krkolomné cestě. Konečně houští řídně.

Stojíme na troskách pergoly naší nymburské zahrady. Zahrada je v nynějším stavu, v pozadí trosky rohového altánu. Ztrnule stojím a dívám se před sebe. Albert stojí vedle mne a dívá se na mne se soucitem.

Z očí se mi řinou slzy. Nemohu zoufalstvím vůbec promluvit.

47.

Přepychová ložnice hotelu Imperial.

Na velkém čtvercovém loži, nad nímž jsou umístěna zrcadla, leží Helmut a Wiki, oba naří. Spolu s nimi jsou zde dva nurkové, kteří je doprovázeli do baru, a Heřmanka, rovněž naří.

Helmut, který si hraje s údem prvního nurka, k Wikimu, nepřestávajícímu zběsile pedikovat druhého nurka: *Du, Wiki, — das ist sonderbar . . . diese Mädchen . . . mit solchen Schwänzen!*

Druhý nurek sténá pod Wikiho pedikací: *Hele, to bolí!*

Wiki, rozvášněn: *Ty dršet huba, — ted! — Šikam: pširašet, pširašet! — a nyc. Tak pširašet — a si osouložen.*

Heřmanka: *Říká se: omrdán.*

Wiki: *Tak: omerdam. — To je — fuk!*

Heřmanka, která z dlouhé chvíle točí zapalovačem na řetízku, k Helmutovi: *A vy si myslíte, že maj velký vocasy?*

Helmut: *No, — to myslím. — Zacloumá cregovaným údem prvního nurka: To je — dost veliky — myslím, hm?*

Heřmanka, s pohrdaným úsměvem: *No, dejme tomu.*

První nurek, k Heřmance: *Vole, neblbni mi hlavu! — Začíná nabírat do pláče.*

Helmut: *No, no, no, no — to ne, plakat — budeme delat — malinka — pro radost. — Začíná s felací.*

Heřmanka: *Dal ste mu ty pilulky?*

Helmut: *Donnerwetter! Die Pillen!*

Heřmanka podává prvnímu nurkovi dvě pilulky: *To byste z něho nic nedostal.*

Opatrně zaklepání na dveře, které se po chvíli opakuje.

152

Zatímco obě dvojice nerušeně pokračují, Heřmanka jde otevřít. Ve dveřích se objeví soudruh Duchoslav; přes jeho rameno nahlízejí soudruzi Konůpek a Hybšman.

Duchoslav: *Frcajñ si frojlajñ, — vir sind ajne Kolaudacijonskomise — vtr verdn nicht cu lange štern . . .*

Heřmanka: *Bitte.*

Duchoslav, Hybšman a Konůpek rychle vstoupí do místnosti; Duchoslav znovu ke společnosti na loži: *Frcajñ st, majne hern . . .*

Helmut přerušil felaci: *Was ist los?! — Was soll das sein?!!!*

Duchoslav, vykoktá: *Ajne Kolaudacijonskomise.*

Helmut: *Schweinerei! — Pokračuje ve felaci.*

Duchoslav vytlačuje Hybšmana a Konůpka ze dveří: *Tak vidíte, soudruzi, všechno je tu v pořádku . . .*

Heřmanka za nimi zavírá dveře.

48.

V hotelové chodbě.

Duchoslav, Hybšman a Konůpek míří ke schodišti.

Duchoslav: *To bylo nákejch obav! Kdepak, já to tu mám všechno, jak se říká, pod palcem.*

Konůpek: *Jak to: v pořádku?! — A co ty v tý posteli?!*

Duchoslav, nechápavě: *Co s nima bylo?!*

Konůpek: *To je přece sodomije, nebo jak to menujou . . .*

Duchoslav, dobromyslně: *Prostím vás, no tak, sou to přece mladý, to přece k tomu patří, nemyslíte?!*

Hybšman: *No ne, soudruhu, já sem si jasně všimnul, že ten jeden měl — penis!*

Duchoslav s úsměvem mávne rukou: *Ale to ho jistě asi měli oba.*

Hybšman: *Vy mi nerozumíte, soudruhu . . .*

Konůpek: *Že ten jeden tam kouřil vocas nějakýmu klukovi!*

Duchoslav: *Vidíte, to sem si ani nevším.*

Hybšman: *To ste si měl všimnout, soudruhu.*

Duchoslav přechází do protiútku: *Heleďte se, soudruzi, a co je na tom?! — A co má bejt?! — Stěžoval si tam snad někdo na nějaký násilí?? — Když to někomu dělá dobře, tak ať si pro mě za mě strká do huby třeba klíč vod hajzlu!!*

Konůpek, řve: *Soudruhu, tomu já říkám buzerantství!!!*

Duchoslav a Hybšman, unisono: *Pssst! Potichu!*

Duchoslav: *Pozor, soudruhu! Nejsme ve středověku.*

Hybšman: *Opravdu, soudruhu Konůpku, homosexualita už není trestná, pokud není zdrojem bezpracného zisku.*

Konůpek: *A vy si myslíte, že jim ty kluci dávaj zadarmo?!*

153

Duchoslav: *Co si myslím nebo nemyslím! — Co jim dokážete?!*

Konůpek: *Protože to nehoníte, tak samosebou nic nedokážete!*

Teď už soudruh Duchoslav přechází na tvrdé úderý: *Tak já vám něco povím! — Vemem tužku a papír a začnem počítat! . . .*

49.

Zasedací síň v ministerstvu vědy a techniky.

Na dlouhém stole zbyly přeplněné popelníky, šálky po černé kávě a různé pohozené spisy.

Jsou zde už jen Dr. Čekan a Ing. Pošusta; sedí u stolního rohu.

Dr. Čekan, rozvalen na stole, podpírá si rukou hlavu: *A pod ty kameny pak už nedáváš nic?*

Ing. Pošusta: *Jak to? — Co bych tam měl dávat?*

Dr. Čekan: *Já sem totiž kdysi slyšel, ještě od tátova zahradníka, že se pod ty kameny taky musí dávat ta nová prst, protože jinak prej by ty kameny neobrostly.*

Ing. Pošusta: *Ale to ti přece zakreje . . . to obroste, ten kámen . . . koukej, vlastně všechno, co tam dáváš, je zvyklý na alpský podnebí . . .*

50.

V restauraci U Netuků.

Konůpek dokončuje repliku: *Jenže Otrádovec, to je právě ten pravej!*

Melicharová: *Jak to: pravej?! — To by se dalo říct vo tobě taky, soudruhu.*

Konůpek: *Tak proč nepřišel?*

Mleziva: *To je pravda, měl přijít. A měl by jasně říct, jak si to představuje.*

Melicharová: *Ale, soudruzi, mějte rozum, dyk je mu osumaosumdesát!*

Mrázková: *Tady soudruhovi Prachatýmu je devadesát, a přišel.*

Melicharová: *No, soudruh Otrádovec je nemocnej, přece!*

Konůpek: *Ten, — a nemocnej!?! — Já bych navrhoval, aby se vyškrtnul.*

Melicharová: *Ty si hned hotov, soudruhu! — Já bych navrhovala něco jinýho. Já bych navrhovala, aby se soudruhovi Otrádovcovi soudružsky pomohlo.*

Konůpek, který nikdy neví, kdy přestat: *To mu máme chodit utírat prdel?! — Dívá se kolem pro souhlas.*

Melicharová: *Heled, soudruhu, nevnášej sem takovýhle výrazy!*

Mráčková: *No, měli bysme za ním zajít a zeptat se ho, jak si to vlastně představuje.*

51.

Liduprázdná Masarykova třída v Nymburce.

Chvillemi se ozve výstřel nebo salva ran ze samopalů a pak je opět hrobové ticho.

Přikrčen za jakýsi domovní výklenek s revolverem v ruce, prudce oddychuji a dívám se k nedalekému nároží Komenského ulice, odkud se leskne hlaveň samopalů.

Samopal vychrlí dávku výstřelů, z nichž některé odráží kus zdi u výklenku, za nímž se skrývám.

Utírám si zpoceně čelo spolu s krví ze šrámu za uchem, vystřelím z revolveru směrem k nároží a rychle přebíhám na druhou stranu ulice, kde se tisknu k jinému výklenku domovních dveří.

Několik ojedinelých výstřelů zaměřených na mé nové postavení. Vypálím dvě, tři rány a utíkám směrem k dalšímu nároží.

Několik salv z automatů.

Teprve nyní se vyřítí ze vzdáleného nároží Komenského ulice davy mých pronásledovatelů. Jsou po zuby ozbrojeni: od samopalů, pistolí, loveckých dvojek a vzduchovek až po hospodářské nářadí a kuchyňské židle.

Rozzuřené davy se řítí za mnou. Masarykova třída se jimi plní do nedohledna.

S posledními silami, několikrát zasažen, se odplazuji k druhému nároží: dnešní palác zmizel; na jeho místě stojí opět starý nárožní hostinec U Mórů. Vplazím se dovnitř.

Rozlícený dav se nezadržitelně blíží.

V té chvíli vycházím z hostince ve svých sedmi letech, oblečen v krátké kalhotky, v ruce košíček s dvěma čerstvě načepovanými püllitry piva, které nesu domů. Překvapeně a se zájmem se dívám před sebe.

Proti mně jde po ulici mohutný průvod, v čele s kapelou, která vyhrává veselý dechový pochod. Jsou to staří, tlustí a dobromyslní muzikanti s buřinkami na hlavách. Také lidé v průvodu jsou oblečení ve stylu 1930.

Poznávám známé tváře. Mnoho lidí z průvodu na mne přátelsky mává, když mě míjejí. Šťastně se na ně usmívám a courám se s pivem v protisměru.

Průvod uzavírá stará otevřená Pragovka. Za volantem je We- rich, vedle něho Voskovec, oba v maskách z Osvobozeného divadla. Dělalí na mne zertovné grimasy.

Na zadních sedadlech Karel Teige s lulkou se směje a mává mi čepicí, vedle něho bouří nadšením Vítězslav Nezval, který mi oběma rukama kyne, tleská, posílá mi hubičky a radostně objímá

Jaroslava Ježka, který sedí na opěradle zadních sedadel s kytarou. Hraje a zpívá „Komedianti jedou“:

*Až skončí fraška, shodíme masky,
z fantasie vrátíme se zpět . . .*

52.

V bytě u Otrádovce.

Všechn chudobný nábytek je přistaven ke dveřím a na okně je amatérsky zabudován těžký kulomet z první světové války.

Stařec se namáhavě sklání nad otvorem v podlaze, z něhož dále vytahuje staré pušky, revolvery, ruční granáty apod.

Zvenku, oknem, je slyšet hlas Mlezivy: *No, to soudruhu nepostupuješ správně.*

Hlas Konůpka: *. . . jo!, je to kulomet, — a těžkej! Rád bych věděl, esli má na něj potvrzení!*

Hlas Melicharové: *No, bóže! — Tak si to přines na památku z války.*

Hlas Hybšmana: *Pěkná památka! — Může tím potlouct celý okolí!*

Zatímco se starý Otrádovec namáhá, aby všemi silami vylovil z podlahy velkou mořskou minu z první světové války, otevřeným oknem sem zaléhají přitlumené, vzrušené hlasy obléhatelů, kteří se zřejmě na něčem domlouvají.

Konečně šuškáni ztichne a ozve se poněkud strojený hlas Melicharové: *Soudruhu, na rohu přivezli citrony!*

Ale soudruha Otrádovce zajímá už jen jediná věc: vytáhnout minu ze skryše. A zdá se, že se mu to snad přece jen podaří.

53.

V denním baru Na zámecké.

U stolu v boxu zhrouceně sedí Matlafousek, Dědičová, Duchoslav, Mařatka, vrátný Kadlec a Dr. Zmeteček. Všichni jsou rozvaleni směrem k Dr. Zmetečkovi, který ze sebe vyráží broukavé trosky jednotlivých slov.

Jinak vnitřek baru připomíná obleženou pevnost. Po stolech a po zemi se válí nurokové a dívky, jednotlivě i ve skupinách, jsou téměř úplně nehybní v těžkém narkotickém stavu.

U baru zvedne hlavu s barového pultu jeden nurek a obrátí se na barmana ztěžklým jazykem: *Dej — mi — jed — nu — anýzovku . . .*

Barman, který právě vynáší z pokladny balíky bankovek, sebou trhne jako někdo, kdo dlouho neslyšel promluvit: *Už je jen stoličná vodka.*

Nurek: *Tak jo. — Opět poklesne.*

156

Dr. Zmeteček je zřejmě úplně vyčerpán: *. . . jenže . . . jenže . . . a vono v tom . . . statisticky . . . v tom . . . statisticky . . .* — S posledními silami se obrací k Dědičové: *Hele . . . picni mi ji . . .* — Natahuje k Dědičové obnaženou paži.

Dědičová sebou trhne, trochu se probere z polospánku, chvilí se hrabe v kazetě, vytáhne ampulku a injekční stříkačku, ulomí hrot ampulky, naplní stříkačku a dá Zmetečkovi injekci: *A šetři si to! Už sou tam jen dvě poslední!* — Pak opět upadne do polospánku.

Dr. Zmeteček začíná zvolna nabývat temperamentu, který se postupně zesiluje: *Nelze taky — nechat stranou tu skutečnost, že — dneska už máme kanály, — kanály, . . . a to kanály o poměrně vysoké frekvenci, které nám s matematickou přesností zajišťují, jak ve vrcholových vlnách, tak v odezntvání i v redundanci, poměrně vysoké ft, takže stačí ho instančně lomit v určitých, předem vypočtených fázích, abych si zvednul křivku, a to nejen u populačního kvocientu, ale i u IQ konzumpce, takže aniž bych se čehokoliv dotknul, mašiny mi samy udělají stanici, která bude na jedné straně přikapávat populaci a na druhé straně přikapávat produkci a v níž automaticky jedno bude kontrolovat druhé . . .*

54.

Obraz zkázy v ulicích města.

Ulice jsou už dávno zablokovány nakupenými a opuštěnými automobily. Na všem leží tlusté vrstvy prachu. Ruiny činžáků.

Všude pusto a prázdno.

U vchodu do jednoho obchodu se spuštěnou roletou stojí nehybně dlouhá fronta lidí, na nichž jsou rovněž usazeny tlusté vrstvy prachu. Občas, když se některá postava pohne, spadne s ní blok prachu. Postava však stojí dál.

Mezi stojícími v dlouhé frontě lze rozpoznat pod vrstvou prachu i Mlezivu, Zamastila, Hybšmana, Konůpka, Mazanou, Mrkvičku, Mráčkovou, Melicharovou aj.

Po bývalé ulici se vrstvy prachu jako sněhem brodí Helmut a Wiki, oděni do hyperpraktických turistických dressů, doprovázeni Heřmankou a oběma nuroky.

Helmut a Wiki se často zastavují a svými hypermoderními aparáty fotografují znehybnělou lidskou frontu, připomínající někdejší letenské sousoší.

Helmut, uchvácen: *Fantastisch!*

Wiki: *Das ist doch eine Kafkastadt!!*

Heřmanka upozorňuje: *Vono se to prej nesmí fotografovat.*

Helmut: *Was sagst du? — Co šikala?*

První nurek: *Že se to prej nesmí fotografovat.*

157

Helmut mávne rukou: *Oh, Quatsch!*

Skupina přelézá zaprášené skupiny automobilů nakupených na ulici; všichni se zabořují hluboko do prachu.

Druhý nurek z neopatrnosti uklouzne a padne na zadek. Vstane a tře si pohmožděné hýždě. Běduje dámským hlasem: *Ou, ou, oh . . . já si natlouk sedínku!*

Wiki během svého horolezeckého výkonu si nevšiml nurkova pádu, vidí jen jeho gestikulaci, které nesprávně porozumí a volá na něho s úsměvem: *Brauchst du ficken?*

Druhý nurek žalostivě k Heřmance: *Co říká?*

Heřmanka: *Ptá se, jestli prej potřebuješ — — pomilovat.*

Druhý nurek vytáhne ze záhradří růži, s přehnaně milostným výrazem k ní přičichne a s teatrálním gestem Carmen ji hodí Wikimu, který ji v letu zachytí: *Danke schön!*

V dále stojí na refýži jiná zaprášená skupina lidských soch.

Helmut je spatří a ptá se heřmanky: *Na co ceka — ty leute?*

Heřmanka pohlédne na skupinu: *Asi na tramvaj.*

Helmut, s úsměvem: *Ta tramvaj nevypada — še jede . . .*

Heřmanka: *Jim stačí čekat.*